

1Korinthe 12: Leven van geschenken.

Welkom

Votum en zegengroet van Sela

Sela: "Breng ons samen".

Wet

Psalm 119 (Psalmproject)

Gebed

Kinderen:

Projectlied

Inleiding.

Lezen: 1Korinthe 12

Zingen: Psalm 133 (Nieuwe Psalmberijming)

Preek

Opwekking 705 Toon mijn liefde

Gebed

Collecte –

zingen: Sela Laat ons samen één zijn.

Zegen.

Voor de dienst: We leven in de vastentijd. Tijd van verootmoediging. Je wandelt misschien nog wel intensiever met God. Je denkt erover wat het lijden van Christus en de genade voor jouw leven betekent. Tijd van inkeer.

In de vorige dienst ging het over de eenheid van de gemeente. Want die wordt door de Boze voortdurend bedreigd. Partijen. Scheuringen.

Paulus leert dat we één zijn in Christus. Hij is onze Heer en we volgen hem.

Vandaag het vervolg: wat is een gemeente en hoe ben je dat? Over de gemeente als lichaam.

Over de eenheid in verscheidenheid.

Kinderen: projectlied.

Inleiding: Baby-foto.

De brief aan de gemeente in Korinthe is heel oud en de gemeente was nog erg jong. Een klein groepje mensen in een grote wereldstad. Net zo jong als al die gemeenten in die dagen. In Rome, Thessalonici, Efeze.... Er was toen nog geen paus, er was nog geen beeldenstorm geweest, nog geen kathedralen of megakerken en nog geen scheuringen. Gewoon groepen mensen, die bij elkaar in huis samenkwamen. Samen avondmaal vierden. Voor elkaar zorgden. Heel basic.

Iemand schrijft: het is alsof je in een fotoboek bladert met babyfoto's. Als je de brief aan de Korintiërs leest, kijk je in de wieg van het christendom.

En dat is het leuke van baby-foto's kijken. Je ziet plaatjes van hoe je als baby was. Met je baby-haar en je baby-vet. Aan de ene kant zie je hoe je veranderd bent. Je bent ouder. En toch zie je nog steeds dat jij het bent. Je ziet hoe je verandert als je jezelf als kleuter op je driewieler ziet of als je een foto ziet waarop je je diploma krijgt. Je bent zo veranderd. En toch ben jij dat. Er is iets unieks dat niet verandert. Dat de kern is.

Wat is de kern van een gemeente?

Laten we een tijdje in de wieg kijken.

Preek:

Sommige mensen zijn gek van klimmen.

Ze dromen van de Mount Everest.

Dia.

Van besneeuwde toppen en steile berghellingen. Wat een overwinning als je op de top staat! Maar bergen beklimmen doe je nooit alleen. Dat is veel te gevaarlijk. De kou, de ijle lucht, steile kliffen, wonden, kunnen zelfs de beste klimmer vellen.

Dus je gaat samen. Je zorgt voor elkaar. Let op elkaar. Je verzorgt wonden bij de andere klimmer, zodat die verder mee kan. Iemand achterlaten kan fataal zijn. Hij kan doodvriezen.

Ook voor de groep is dat fataal: je hebt elkaar nodig om de top te bereiken.

Dia.

Vaak maken klimmers zich ook aan elkaar vast. Via een lange sterke lijn. Als een klimmer uitglijdt en in de diepte valt kunnen de anderen je weer omhoog trekken.

Alleen samen bereik je de top.

Jezus weet dat en vormt door zijn Geest gemeentes. Zo bereiken christenen samen het Koninkrijk van God.

Wij zitten in een schaapskooi en schapen zijn kuddedieren.

Dia.

Als ik naar een kudde schapen kijk, dan zie ik vrijwel geen verschil tussen al die schapen. Ze lijken allemaal hetzelfde. Ik zie zelfs bijna geen verschil tussen de mannetjes en de vrouwtjes. Ik kan nog zien dat dat ene schaap nog een lammetje is, maar dan houdt het wel op.

Maar als ik dan naar onze gemeente in de schaapskooi kijk, denk ik: 'wat een verschillen!'. Helemaal geen kuddedieren.

Ik zie kinderen en ouderen. Mannen en vrouwen. Mensen uit Groningen, Den Haag en Amersfoort. Maar ook uit Afghanistan, Afrika en Curacao. Ik zie leraren en artsen. Verplegers en boekhouders. Mensen die van nieuwe liederen houden en New Wine en mensen, die juist liever traditioneel gereformeerd zijn. Wat een verschillen!

Zo was het in Corinthe ook: mannen en vrouwen, slaven en vrijen, armen en rijken, Grieken, joden en barbaren zaten opeens samen in één gemeente. Wat moet dat een schok geweest zijn!

Moet je je indenken, dat er in de kerk opeens een verslaafde naast je komt zitten met armen vol tatoeages. Of een hoer in al te blote kleren.

En zoals overal kunnen verschillen zomaar tot geschillen leiden. Botsingen. Verwijten.

Partijen. Scheuren. Dat gebeurde blijkbaar ook in Korinthe en het gebeurt overal om ons heen.

De Boze zal al die verschillen ook heel graag aanwakkeren.

Door leugens en roddel. Door trots en eerzucht.

Wat doet Jezus daaraan? Want Hij wil toch eenheid. Liefde. Wat doet hij?

Hij zendt zijn Heilige Geest.

Mooi. Maar wat doet die Geest van Christus dan?

Gaat hij alle verschillen wegnemen?

Maakt hij van de gemeente één grote grijze massa? Kuddedieren? Een groep waarin iedereen hetzelfde is en hetzelfde denkt? En waarin dus niemand meer iemand is? Allemaal ja-knikkers?

Dat zou mij heel logisch lijken. Als iedereen er hetzelfde uitziet en hetzelfde denkt, heb je geen discussies en ruzies meer. Mooi. Rust.

Maar dat doet hij niet! Integendeel!

Moet je eens kijken wat die Geest doet: hij gaat de verschillen alleen maar groter maken! Hij geeft

aan al die verschillende mensen ook nog eens verschillende gaven! Nóg meer verschillen!

En de Geest maakt geen flegmatische jaknikkers van ons, maar Hij maakt ons juist mondig door onderwijs en door ons hart vrij te maken. We mogen eigen keuzes maken.

Ja, dat is natuurlijk vragen om problemen.

Geen wonder dat kerken zo vaak scheuren!

Denk ik dan.

Maar, ja, ik kan beter weten. Want die verschillen en die veelkleurigheid zijn nu juist typisch iets voor de Heilige Geest!

Zo heeft hij heel de schepping gemaakt.

Dia.

Hij schiep niet één bloem, maar hij schiep duizenden soorten bloemen in honderden kleuren en bloeiwijzen. Hij schiep niet één of twee vissen, een haring en een walvis, maar schiep honderden soorten. Hij schiep niet één ster, maar miljarden sterren met allemaal hun eigen straling en planeten. Door onze kijkers zien we een schitterend kleurig mozaïek.

Hij schiep niet één mens, maar mensen in allerlei kleuren en culturen.

Zo maakt hij ook de gemeente: niet één grote grijze massa met allemaal dezelfde mening.

We zijn juist allemaal anders.

Ja, we volgen wel één Heer. Maar we hebben niet altijd dezelfde mening of verlangens.

Sterker: we krijgen ook nog eens allemaal verschillende gaven. De één de gave van genezing. De ander de gave van profetie. Weer een ander de gave van genezing. De volgende de gave van wijsheid of leiding geven. Al die verschillende mensen krijgen ook nog eens verschillende gaven.

Moet dat dan niet verkeerd aflopen?

Nee, dat hoeft niet.

Als al die gaven maar in het gelid staan. Als er maar liefde is.

Dia.

En dan geeft hij dat beeld van het lichaam. De gemeente als lichaam van Christus op aarde.

Wat leren we daarvan?

Dit: dat we leven van geschenken.

In het Grieks: charisma. Meervoud: charismata.

Dia.

Charisma betekent geschenk. Iets wat je uit genade krijgt. Als het goed is dan zijn wij dus een heel charismatische gemeente!

Wat leren we hiervan?

Thema-dia.

*Je leert eerst dit: de **kerk, de gemeente, is een geschenk van God**. Het is geen uitvinding, die mensen verzonnen hebben. Het is Christus die door zijn Geest mensen tot geloof brengt en bij elkaar brengt.

Dit is het eerste geschenk aan de wereld: door de gemeente schijnt het licht van Gods liefde in onze wereld. De gemeente is de gestalte van Christus in de wereld. Zo wil hij zich laten zien aan de mensen. Niet als hoofd vol glorie, maar als kwetsbaar lichaam in een wereld, die hunkert naar genade.

Vandaar dat de Boze die gemeente zo graag beschadigt. Door trots, roddel, seksuele misstanden, dwaalleer. Hij ziet als geen ander het grote gevaar: dat de liefde van God op onze aarde vaste voet krijgt. Dat mensenharten volstromen met zijn liefde.

*Het volgende geschenk: **ikzelf ben door de Heilige Geest verbonden met Christus**.

Ik ben door hem uitgenodigd en mag bij hem horen. Ik leef van vergeving. Ik mag door hem geliefd kind van de vader zijn. Hij is mijn herder en dus ben ik nooit echt alleen. Door hem ontvang ik het geschenk van het eeuwige leven in zijn koninkrijk.

Wat een geschenk: ik ben een deel van het lichaam van Christus. Ik hoor bij hem!

*Nog een geschenk: **al die broers en zussen om mij heen**. Kijk maar om je heen naar al die mensen. Allemaal gekregen van God. Veel mensen waar je blij mee bent. Die je niet wilt missen.

Al die nieuwe familie. Nooit echt eenzaam meer. Wat mooi!

Ja, er zitten ook mensen, die je niet had uitgekozen. Waar je eigenlijk niet zo blij mee bent. Waar het mee botst. Zijn die ook een geschenk?

Ja.

Want dat is nu juist het unieke van een gemeente van Christus. Daar ga je niet alleen om met mensen, die jou liggen, maar ook met mensen die schuren. Irritatie oproepen. Je leert

de gevende liefde. Je leert naar elkaar toegaan en vergeving vragen als je te fel was of te snel oordeelde. Je leert je andere wang toekeren. Kritiek te ontvangen. Te buigen. Het is natuurlijk heel makkelijk om alleen met mensen om te gaan, die je mag of met mensen die ver weg wonen en die je maar af en toe op zondag ziet. Jezus leert ons om om te gaan met mensen van vlees en bloed. Echte mensen, die je echte liefde moet leren geven. Opzoeken. Vergeven.

De Heilige Geest leert ons op dit punt iets heel belangrijks. Dia.
Dietrich Bonhoeffer zegt dat zo: "In een christelijke gemeenschap zijn mensen door Jezus Christus met elkaar verbonden".

Hij bedoelt: het contact dat ik heb met een ander, loopt niet direkt, maar altijd via Christus. In een soort driehoek: de ander - Christus - ik. Dia.

Door hem hebben we een band.

Door hem vond ik een plek in de kerk. En toen ik daar zat zag ik jou ook. Jij bent Christus ook gaan volgen. Ik sprak met je. Er groeide vriendschap. We hebben samen vaak hard gelopen of met de motor getoerd. We hadden samen gemeentekamp. Maar het begon bij Christus. Door hem vonden we elkaar. Bij wat hij voor ons gedaan heeft.

Dat is het eerste dat ons verbindt: Christus. En als hij ertussenuit valt, gaat het mis. Dan ga je met menselijke ogen kijken. Hoe die ander eruit ziet of wat die ander jou kan bieden. Wat die ander jou heeft aangedaan.

Dan ga je oordelen. Terugslaan.

De liefde verdwijnt.

Maar als je door Christus kijkt, kijk je met de ogen van de liefde. Zoekende liefde. Liefde die vrede wil. Je gaat in je gebed aan Christus vragen: "Heer, wat moet ik zeggen? Wilt u mij de goede woorden geven? Help mij om de ander veiligheid te geven. Help mij om niet eerst aan mijn pijn te denken, maar eerst de pijn van de ander. Leer mij om te buigen."

De kortste weg naar je broer of zus is altijd via het gebed tot Christus. Hoe kun je ooit met liefde spreken met elkaar als je niet eerst die ander bij Christus hebt gebracht? Als je vanuit je irritatie of je trots of je gekwetstheid met de ander spreekt en niet vanuit je gebed voor de ander.

Als je de ander niet opzoekt.

Ben je dan vergeten, dat Christus jou ook heeft opgezocht? Dat jij ook van vergeving leeft? Anders gezegd: geef je Christus de kans om de band met de ander te herstellen of geef je de Boze de kans om de band met de ander stuk te breken?

Het gaat mis, als Christus er tussenuit valt. Verzoening begint bij hem.

Thema-dia.

*Nog meer gaven: de Heilige Geest geeft eenheid. We worden tot één lichaam gedoopt. **En aan dat lichaam geeft hij gaven.** Een paar op een rij: met wijsheid spreken, overdragen van kennis, een groot geloof, de gave van genezing, wonderen verrichten, profeteren, in een andere taal spreken,

Als je goed kijkt, dan zie je dat al die gaven bedoeld zijn om de ander te dienen. Te helpen. Je helpt de ander met wijze woorden. Je vertelt het evangelie aan mensen met een andere taal. Je geneest een zieke. En het grote geloof van een ander kan jou geloof versterken. Ik maak dat vaak mee.

Van de week nog op bezoek bij een oudere zuster. Ze heeft veel meegemaakt. Dochter verloren, kindje verloren bij de bevalling. Nu weduwe. Bij deze verhalen sta ik vaak met de mond vol tanden: hoeveel verdriet kan een mens dragen. Maar ze vertelt, dat God haar draagt. Elke dag leest ze uit haar bijbel en bidt ze tot de God die haar redt. En ik stap op m'n fiets door de koude regen, maar van binnen ben ik weer vol moed.

Wat een mooie geschenken geeft de Geest. Zoveel verschillende gaven aan al die verschillende mensen. Wat een zegen. En ik zie er zoveel van terug in onze gemeente.

Toch ging het mis in Korinthe.

Hoe kon dat?

Omdat die christenen de gaven voor zichzelf gingen gebruiken. Ze gingen interessant doen. Ze werden trots op hun gaven: 'Heb je al gehoord over het wonder dat ik deed? Zal ik eens laten horen hoe goed ik in tongen kan spreken? Moet je eens horen hoeveel ik weet!'. Trots. Ego's. Hete hoofden, koude harten.

Ja, en dan krijg je ook al snel dat mensen jaloers worden. Jaloers op de gave van de ander. Of dat mensen zich minder gaan voelen: 'niemand zal mij missen!'. En de liefde verstikt.

En de liefde verstikt.

Paulus geeft dan dat mooie beeld van een lichaam: ook in een lichaam zijn grote verschillen. Een long is totaal anders dan een lever. Een voet anders dan een hand. Een oog veel anders dan een oor. Spieren anders dan hersenen. Maar omdat ze elkaar dienen en nodig hebben is een lichaam toch een eenheid. En ook al lijkt een teennagel of een oorschelp minder belangrijk dan een hart of de hersenen, ze zijn allemaal even nodig. Het hart kan niet zonder de longen. Het bloed niet zonder de lever. Je kunt niemand missen. Iedereen is nodig.

***Ook de zwakke leden zijn geschenken.** De kwetsbare leden van het lichaam. De delen van het lichaam waar je je voor schaamt. Zoals de voeten. Die worden makkelijk vuil. Vooral in landen waar mensen vaak op blote voeten of open sandalen lopen. Voeten worden vuil, kun je zomaar ergens tegen stoten en dan komen er wondjes en misschien ontstekingen. Lastig.

Het hoofd kan wat neerkijken op die vuile voeten, die maar door het stof schuiven.

Maar wat doe je?

Juist omdat je voeten makkelijk vuil worden en stinken, zul je je voeten vaker wassen. Je weet hoe belangrijk je voeten zijn: die dragen je elke dag. Zonder je voeten ben je nergens.

Ook het gewone, nederige werk is een gemeente dus erg belangrijk.

Of de lichaamsdelen waar je je wat voor schaamt.

Mensen, die vaak rare dingen zeggen. Of er niet uitzien. Waar je je wat voor schaamt als er bezoekers komen. Met ouderwetse kleren of vreemd gedrag. Die broeder, die zo worstelt met zijn zwakheid.

In onze wereld pronken we liever met knappe jonge mensen. Een gemeente vol jeugd en mooie dertigers. Snelle sprekers. Kijk maar naar de reclame of de film. Vaak allemaal mooie mensen.

Maar, zegt Paulus nu, in iedere gemeente zijn ook zwakke delen. Hoe ga je om met de delen waar je je wat voor schaamt?

En dan gaat het ook letterlijk over de schaamdelen.

Wat doe je: daar geef je juist veel aandacht aan! Je wast ze goed. Je omhult ze met veel kleding. Vaak mooie kleding. Je omhult je kwetsbare voeten met mooie schoenen. Je koopt mooi en sterk ondergoed en omhult je schaamdelen met mooie kleren. Je geeft juist extra aandacht aan de zwakkere delen. Je hoofd en je handen mogen bloot zijn, maar je schaamdelen niet.

Nou, zo moet het ook in de gemeente zijn: juist die delen waar de wereld zich voor zou schamen mogen in de gemeente veel eer en zorg krijgen.

Onze gemeente is een gemeente met veel ouderen. Zijn soms wat traditioneler. We hebben diepe zorgen en gesprekken over het misbruikschandaal in onze gemeente. Wat een pijn.

Wat kun je je ervoor schamen, dat dát in jouw gemeente speelt.

Laatste vertelde iemand mij dan ook, dat vriendinnen dat tegen haar hadden gezegd: "Dat jij nog in die Schaapskooi blijft!".

Weet u wat de Geest door Paulus tegen je zou zeggen: 'Je moet juist blijven! Ze hebben jou nodig! Juist nu! Zet je gaven in, die je van Christus kreeg'. Schaam je niet, maar zorg goed voor elkaar.

Hou elkaar vast als zorgzame bergbeklimmers.

Zorg juist voor hen die pijn met zich meedragen. Zorg voor slachtoffers en erken hun pijn. Zorg ook voor daders en breng hen bij Christus. Help hen om oog te krijgen voor wat ze gedaan hebben.

Misschien bent u geschrokken van de Brief, die u vorige week in uw postvakje kreeg. Had u het liever niet geweten. Of vindt u het juist heel terecht. En dat begrijpen we allemaal. Maar dit is waar het over gaat: we zijn het lichaam van Christus. Dus laten we elkaar niet los, maar zorgen voor degenen die pijn meedragen. Voor degenen van wie het lichaam letterlijk diep geschonden is. Bidden we voor al diegenen, die met al deze pijn verbonden zijn. Want als één lid pijn lijdt, lijden alle anderen mee. Als één lid eer ontvangt, delen we allemaal in de vreugde. Zo gaat dat in de liefde.

Als je kind ziek is, ben je zelf ziek. Als een goede vriend zijn werk verliest, ben je er voor hem. Als je broer trouwt, ben je blij voor hem. Als je een vluchteling ontmoet, ervaar je zelf zijn wanhoop.

Zo gaat dat in de liefde.

Vandaar die laatste zin: "Richt u op de hoogste gaven. Maar eerst wijs ik u een weg die nog voortreffelijker is". En dan volgt het hoofdstuk over de liefde.

Door de liefde komen al die verschillende gaven in het gelid.

*Zo is de gemeente, tenslotte, zijn lichaam en dus de gestalte van Christus in deze wereld.

Een **geschenk aan de wereld**.

Zijn lichaam.

Waarom eigenlijk?

Waarom is Jezus er niet zelf in al zijn glorie en kracht? Waarom is het hoofd in de hemel?

Waarom is die zwakke gemeente de gestalte van de Koning in onze wereld?

Omdat het niet om glorie gaat of aanzien of rijkdom. Het gaat niet over de vraag of ik wel goed overkom. Het gaat om de dienende, zoekende liefde.

De liefde voor Christus en voor elkaar. Die mogen wij uitstralen.

Hoe ziet die liefde eruit?

Dat vertelt Paulus in het volgende hoofdstuk:

Dia.

"De liefde is geduldig en vol goedheid.

De liefde kent geen afgunst, geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid.

Ze is niet grof en niet zelfzuchtig, ze laat zich niet boos maken en rekent het kwaad niet aan, ze verheugt zich niet over onrecht, maar vindt vreugde in de waarheid.

Alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze."

Amen.